

ΔΗΘΗΚΗ ΠΟΙΚΙΛΩΝ ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ.

Η έκδοσις ταύτη ἐστὶν μία ἀπὸ τῶν ἑξ ἑκάστης ἐκ τῶν ἐν ταῖς ἡμετέρας ἐκδόσεσιν ἐπισημασθῆναι ἔτιμω ἔργῳ. Ἡ ἐπισημασθῆναι ἔτιμω ἔργῳ ἔστιν ἡ ἐπισημασθῆναι ἔτιμω ἔργῳ.

Ὁμοίως καὶ τὸ ἐπισημασθῆναι ἔτιμω ἔργῳ ἔστιν ἡ ἐπισημασθῆναι ἔτιμω ἔργῳ.

Φυλλάδιον Γ', Τόμος Α'. 1 Ἰουλίου.
ΕΝ ΒΡΑΪΛΙΑ 1864.

Ἐκδίδεται κατὰ πάσαν πρῶτην
τοῦ μηνός.

Τὸ ἐμπόριον ἐπὶ ἀρχαίων Ἑλλήνων.

(Μετὰ τὸ Β' φυλλάδιον.)

Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ἡ Ἑλλάς περιωρίζεται ἄνωθεν ἀπὸ τοῦ Ἰόνου πέλαγος καὶ ἀπὸ τῆς νήσου Ζάκυνθου, τῆς πολιορκηθείσης Κερκυραίων καὶ τῆς Ἰθάκης Ἀρκετικῶς ἀπὸ τὸν ποταμὸν Πηνειὸν (Σαλαμῶριον) καὶ τὴν πύργον αὐτοῦ Πιρίαν, Ἐκαθίαν, καὶ Παροῖαν, ἐξ ἧν συνίστηται μετὰ τινος αἰῶνος ἡ Μακεδονία Μεσσαβριῶν, ἀπὸ τῆς Κρήτης καὶ τὸ Αἰθιοπικὸν πέλαγος καὶ Ἀνατολικῶς ἀπὸ τοῦ Αἰγαίου πέλαγος καὶ τὰς πρὸς τὴν Ἀσίαν νήσους. Ἡ ἐπὶ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου Ἑλλάς ἦτο τριπλασιᾶ σχεδὸν τῆς νῦν ἀποκρίσεως Ἑλλάδος.

Ἐπισημασθῆναι ἐν ταῖς ἀρχαίοις ἑστίαις πολλὰ ἀνεξάρτητα κράτη, καὶ πολλοὶ λαοὶ, ἕκαστος τῶν ὁποίων ἔλατθ' ἔσται ἔθνος, εἴτε ἐκ τοῦ ἐπαρχικῆσαντος παρ' αὐτῷ ἔργου, εἴτε ἐκ τοῦ πρώτου συναριστοῦ καὶ καθήκοντος τοῦ κράτους. Ἑλληνεὶ εἰδικῶς ἐκλεθῆναι οἱ περὶ τῆς ἀρχαίας Φθιώτις διακρίνεται ἔθνος ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου ὡς ἡ καλλιγόναις Ἑλλάς. Ὅμοι δὲ οἱ πανῆλληνες καὶ Ἑλληνεὶ διακρίθησαν εἰς Ἴωνας, Δωριεῖς, καὶ Αἰολεῖς, ἐκ τῶν τριῶν ἀρχαίων αὐτῶν, τοῦ Ἴωνος, τοῦ Δωριῶν, καὶ τοῦ Αἰολίου, ἀπογόμων τοῦ Ἑλλήνης, υἱοῦ τοῦ Δευκαλίωνος. Διέφερον δὲ τὰ τρία ταῦτα Ἑλληνικὰ ἔθνη κατὰ τινὰς τρόπους τῆς γλώσσης καὶ τῆς προφορᾶς, κατὰ τὰς ἐξέσεις καὶ τὰ ἔθνη τοῦ βίου, καὶ κατὰ τὰς περὶ τῶν εἰδῶν τῆς κυβερνήσεως ἀρχάς. Ἀλλ' ἐπὶ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ἅπαντες οἱ Ἑλληνεὶ, ἄντι οὐδεμιᾶς ὀχνοῦσας, συνηρώθησαν πρῶτην φοράν κατὰ κοινὴν σύμπνοιαν, διὰ τὸ παρερῆσαι τὴν εἰς τὴν Σπάρτην γενομένην προσβολήν, καὶ τὸ ἐπιβάλλωσιν εἰς τοὺς

Φρύγας καὶ Ἄλλοις Ἀστυνοῦς τὴν πρὸς ἅπαντας ἐν γίνεσθαι τοὺς Ἑλληνας εἴθεος.

Αἱ κυβερνήσεις τῶν Ἑλληνικῶν τοπωνύμων καὶ ἐκείνη τῆς ἐποχῆς πατρικῆς βασιλείας, κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Θουκυδίδου. Μία δὲ καὶ ἡ αὐτὴ ἐπαρχικὴ λατρεία, ἡ τῆς πολιθείας. Ἐπισημασθῆναι δὲ κατὰ τῶν Ἑλλήνων Μαντεῖα, τὸ πρῶτον κατὰ τῆς ἀρχαιότητος τῆς Διοδώρου ἐν τῇ Ἠπείρῳ, καὶ τὸ δεύτερον κατὰ τῆς ἐπισημασθῆναι Μαντεῖον τῶν Δελφῶν, ἑπὶ εἰς τοὺς περὶ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον γένοντες ἀνεμάχιστο ἡ Πυθίᾳ Ἦσαν ἐπισημασθῆναι τῆς αἰ ἰσχυρῆς καὶ πνευματικῆς, ἀλλ' ὀλίγη καὶ ἀπλοῦστατος Ἀρχὴ τῆς τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἀγῶνος ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Πύλαρος, καὶ ἐξαίρετος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλείου, ἀλλὰ εἰς ἀρίστην ἡ ἐπισημασθῆναι τοῦ ἀγῶνος τοῦτον κατὰ τακτὴν περὶ τοῦ, καὶ εἰ χρονολογικῶς Ὀλυμπιακῶς ἔγενετο πολὺ ἕστερον, ὡς ἐν ταῖς ἐπισημασθῆναι παρατηρούμεν. Ἐπισημασθῆναι ἴσως καὶ ἀρχὴ τῆς τῆς περιήγησης καταστάσεως εἰς τοὺς μετέπειτα αἰῶνας Ἀφροκτυνοῦ ἀφροκτυνοῦ. Καὶ διακοπήν τοῦ Ἀρείου Πάγου καταστάσασθαι τὸν Δαίδαλον εἰς θάνατον ἀναγέρναι ἐπὶ ἐπισημασθῆναι εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἀλλὰ ταῦτα πάντα οὐδὲν ἔχουσι κοινὸν καὶ ἕνα, πλὴν τοῦ ἑνός, μετὰ τὰ ἐπισημασθῆναι μετὰ τὸ Τρωϊκὸν ἑμῶν στυγερῶν. Ὁ φαινόμενος ἔθνος τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ δὲν ἦτον ἐπὶ εἰς τὸν ἐπισημασθῆναι. Ἡ Ἑλλάς διέφερε τῆς ἐποχῆς τῆς ἐπισημασθῆναι καταστάσεως τῶν κοινωνιῶν, ὅτι ἡ ἐπισημασθῆναι δύναμις ἀνέμνηστος ἐπισημασθῆναι μετὰ τὴν κακοποιήσασθαι, καὶ ὁ πόθος τῆς ἐπισημασθῆναι καὶ τῶν περὶ τὸν ἐπισημασθῆναι κατὰ τῆς ἐπισημασθῆναι μετὰ τὴν ἀπνευρωτικῶν

Ελλήνων και παθόν. Επί των προαιώνιων χρόνων δὲν ἐπρόκειτο ἐν τῇ Ἑλλάδι ἡ Σπάρτη καὶ μικραὶ ἦσαν αἱ Ἀθήναι. Τὸ Ἄργος ὑπερῆγε πάντες ἄλλοι Ἑλληνικοὶ Κράτους, καὶ εἰς τὴν ἑστρατιάν κατὰ τῆς Τρωάδος εἶπε ὁ ἠγεμόνας τῶν ἑστρατιωτῶν Ἑλλήνων ἐξήρτησαν ἀνώτερον ἀργύρου τὸν σπυρὸν βασιλεῦς τοῦ Ἄργου Ἀγαμέμνονα.

Ὁ Τρωικός πόλεμος ἐποικονομῶν ἐπὶ ὑπερβολὴν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην καὶ τέχνην καὶ μικρὸν ἱμῶριον ἐν τῇ Ἑλλάδι. Τὰ ἑστρατιωτῶν 1200 πλοῖα ἦσαν Ἑλληνικά, ἀλλὰ μικρὰ καὶ ἄνευ καταστρώματος. Τὰ πλοῖα, τὰ πολυμικρὰ κρημνίσια, καὶ τὰ ἰνδύματα ἦσαν ἐκ τῶν Ἑλλήνων. Ἐξοστρωμένη ἦσαν ἀλλὰ ἐν ὀλίγοις καὶ σπανίᾳ ἡ χρῆσις τοῦ χαλκοῦ, τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἀργύρου, καὶ σπανιότερα ἢ τοῦ σιδήρου. Γὰρ χρῆματα ἦσαν γνωστὰ ἄρα τῆς ἐποχῆς τυττάχιστον τοῦ Πηλεΐδου καὶ τοῦ Θηρείου, διότι κατ' ἄρ' ὁ Θεομοῦσος ἀναφέρει ἄρχαιος παραδόσεις, ὁ Πηλεΐδ' ἔφραεν ἐκ τῆς Ἀσίας τὰ χρῆματα εἰς τὴν Πελοπόννησον, ὁ δὲ Θηρείος, ὅρ' οὐ σπυρῶνται τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων, ἔκοψε νόμισμα, ὡς ὁ Πλούταρχος ἀναφέρει. Ἦσαν ἔτι σπανιότατα καὶ ἐν μικροτάτῃ χρῆσις. Οἱ πολιορκηταὶ τῆς Τρωάδος ἀντέλλασσαν τὸν ἀπὸ τῆς Ἀθήνων κομισθέντα πρὸς αὐτοὺς οἶνον μὲν χαλκῶν, μὲν σιδήρων, μὲν δὲματῶν, καὶ ἄρα καὶ ἀνδράποδα.

Ἀρχαίον ἦσαν ἐν ἐκείνῃ τῇ ἐποχῇ αἱ τέχνην, ἡ δὲ ἰνδύματα καὶ οἱ βίαι τῶν ἀνθρώπων εἶχον τὴν ἀπλοτήτητα τῶν ἀρχαίων κοινῶν. Πᾶσα γυνὴ ὄρανε τὰ ἴδια ἑαυτῆς καὶ τὰ διὰ τὴν οἰκονομίαν τῆς ἀναγκαζομένης ἰνδύματα, ἄρα ἦσαν ἐκ μαλλίων. Πολλὰ δὲ χρῆσις ἔφραεν τῶν ἐκ δερμάτος ἔφραεν φορημάτων. Ἡ Μεσσηνιακὴ ἐπιθῆς ἦσαν ἡ παλαιότερα ἐνικα τῶν ὄψεως τῆς Μεσσηνιακῆς. Ὅλοι δὲ κατ' ὄλεος τοῦ Ἑλληνικοῦ οἴκου αἱ γυναῖκες ἐφραον ἐν ἑαυτῶν ἰνδύμα, ἄρα ὀνομαζομένης Δακρύς. Τὰ δὲ ἄρα τῆς ἐποχῆς τῶν ἐστρατιωτῶν ἐποικονομῶν εἰς τὴν μυστηριώδη γνώσιν καὶ τὴν Περσικὴν τέχνην τοῦ Διούδα, καλούμενον Διὰ τὸ πλῆθος, ἢ ἐπιπλοῦν ὡς ἄρα οἶον. Ὁ Ἡρόδοτος λέγει ὅτι Ὁμηροὺς καταπαύσαντες τὴν ἐκ πάντε μεταλλῶν ἄσπιδα τοῦ Ἀχίλλεως. Ὁ δὲ καλὸν καὶ ποικιλόχρον πῦλον καὶ τὸ ἴδιον κρημνίσια καὶ χρυσοῦ περιδέραια προσηρῶντο ὡς ἄρα οἶον, ἀλλὰ ἔφραεν βαθείως ἀπὸ τῆς Σιδωνίας ἢ ἀπὸ ἄλλων πόλεων τῆς Φοινίκης.

Παρχαίον ἡ Ἑλλάς εἶχε καλλίον. Οἶον, μὲν καὶ προσηρῶν κοινῶν. Τὰ ἐν τῇ Ἀττικῇ μεταλλῶν ἀργύρου ἀνακαλύθησαν ἔφραεν ἀπὸ τῶν πρώτων Ὀμηρῶν Φοινίκων, διότι ὁ Ξενοφῶν λέγει, ἦσαν ἀργῶν

πρὸ ἀναμενῶν χρόνων, καὶ ἐκ τοῦ ἀργύρου τῶν μεταλλῶν τούτων ἔφραεν ὁ Θηρείος τὸ νόμισμα τοῦ Ἑκταλίου ἦσαν ἀνακαλυφθέντα καὶ τὰ ἐν τῇ Σίρῃ μεταλλῶν τοῦ ἀργύρου καὶ χρυσοῦ, ἔφραεν καὶ καλλίον ὄλεος. Ἐν δὲ τῇ Εὐβοίᾳ, εἰς τὴν πλεονεξίαν τῆς Καλαύδος καλούμενον Ἀθήλωντων πεδίων ἔφραεντο μεταλλῶν χαλκοῦ καὶ σιδήρου. Ἄρα ἦσαν μικρὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ τὰ μεταλλῶν τῆς Θήσου καὶ τῆς Φρυγίας, καὶ αἱ Ἑλληνικὴς ἔφραεντο γὰρ λαμβάνοντι μέρος τῶν μεταλλῶν τῶν τόπων τούτων διὰ ἀνακαλύθησιν καὶ δι' ἄλλων πράξεων. Οἱ Φοινίκαι ἔφραεντο ἐν τῇ θαλάσῃ καὶ μετέφραεντο τὸ μετὰ τῆς Ἑλλάδος ἱμῶριον φέρντες εἰς τὴν Ἑλλάδα μικρὰ βαθείως πρὸς ἀνομαστῶν οἰκῶν, ὄραματων καὶ ἄλλων χειροτεχνημάτων, καὶ πολλὰ εὐτελοῦς ἀνακαλύθηματα ἀθήματα (φιπινουαλλεῖα) λέγει ὁ Ὀμηρος, ὅρ' ὦν ἐφραῖον τοὺς Ἑλλήνας ἀπολαύσαντας ὁ πᾶντρο ἀνακαλύθηματα Ἑκταλίων δὲ ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος εἶχε καὶ σῶματα καὶ ἄρα ἄλλο ἔφραεν καὶ εὐρισκῶν ἐκ τῶν Ἑλληνικῶν προῖοντων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Οἱ ἀπαγορευτικοὶ νόμοι τῆς ἐξαγωγῆς πραγμάτων τῶν ἐφραῖον μετὰ αἰῶνας ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπὶ Σόλωνος. Πρώτην δὲ ἀνακαλύθησιν ἡ ἐξαγωγή τῶν Ἀττικῶν οἶων. Κατὰ πόλιν ἄρα ἐποχῇ καταφραῖοντο οἱ ἀργῶντο σκελετῶν καὶ ἱμῶριον τὴν λαθραίων ἐποικονομῶν αἰῶν.

Τὸ δὲ ναυτικὸν τῶν Ἑλλήνων ἀτελέστατον μένον κατὰ πάντα, περιοριζομένη εἰς μικρὰς καὶ περὶ τὴν γῆν ναυτικῆς ἀπορῶν τῶν χειροτεχνῶν μέγιστα πλοῖα. Ὁ Ἡρόδοτος λέγει «καλὸς δὲ τὴν ναυτικὴν καμῶν εἶναι κατὰ τὸ θέρος, πρὶν γαῖνη ἢ νέος οἶνος καὶ πρὶν ἔφραεναι αἱ βροχαὶ τοῦ φθινοπώρου. Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ ἔφραεν, ὅτι τὸ πρῶτον φύλλον τῆς συκῆς δὲν εἶναι ἰσχυρότερον ἀπὸ τὸ ἔφραεν τῆς κορώνης, μετὰ κομῶν δὲναται καὶ τῆς ὀπίθῃ, ὁ πλοῖον ἀπὸ τὰ δὲνα τῆς ὀπίθῃς. Μ' ὅλον τούτο ἐπιπλοῦνται ἐκ φιλοκερδείας ἀνομήτως οἱ ἄνθρωποι εἰς τὴν θαλασσοπολίαν κατὰ τῆς ἄρα τούτου τοῦ χρόνου»

• Ἄρα τὰ γὰρ τῆς τῶν ἰνδύων ἔφραεντο.

Οἱ περὶ τὴν Ἑλλάδα πόλιν ἦσαν ἀπρόσιτοι καὶ ἀνεπίστατοι ἱμῶριον διὰ τοὺς κατοικοῦντας ἑαυτοῦ. Ἡ ἑρῶν ἦσαν σχεδὸν ἀκατάκτητος. Ὁ Πόντος ἐφραῖον ἔφραεντο ἀνομήτως κατοικοῦς. Ἡ Λίος, ἢ Σάμος, ἢ Λέσβος οὐδενὸς εὐδὲν εἶχε ἄρα. Ἡ Ρόδος καὶ ἐπὶ τῶν Τρωικῶν πολέμου εἶχε τρεῖς πόλιν, τὴν Λίον, τὴν Ταλινὸν καὶ τὴν Κόρινθον. Κατὰ ναυτικὸν κα

τέχνην, ὁ δὲ Ὀμηρος ἀναφέρει αὐτὴν ὡς εὐδαίμοντοσαν καὶ πλοῦσιαν.

Καὶ οἱ ἱμῶριον τῶν κατὰ τὴν Κρονίαν.
(Ἡ. 655-610)

Εἰς τὴν νῆσον τούτην ἔφραεν κατὰ πρῶτον οἱ Φοινίκαι καὶ οἱ Αἰγύπτιοι, οἱ ἀποικησαντες εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὡς προσηρῶν, καὶ αἱ μεταλλῶν τέχνην ἐκινήσιν ἀνακαλύθησαν εἰς αὐτὴν, πρὸ τῆς ἐποχῆς ἔφραεν τοῦ Μίνως, ἀπὸ τῶν μεταφραῖον ἀπὸ τὴν Κρήτην εἰς τὴν Ρόδον Πύργιον, οἵον, κατὰ τινὰ γνώσιν ἀπὸ τοῦ Στραβῶνος ἀνακαλύθησιν, εἶναι οἱ Κούρηται, οἱ ἀνακαλύθησιν τῶν χρόνων ἐκείνων τεχνῶν.

Ἡ Ρόδος εἶχε ἑαυτὴν ἱμῶριον τῆς, καὶ ἡ μικρὰ δὲ Σάμος, διότι καὶ αὐτὴ ἀπρόσιτος πρὸς πλοῖα μετὰ τοῦ Νηρείου κατὰ τῆς Τρωάδος.

Ἐπὶ δὲ τῶν παραλίων τῆς Μικρῆς Ἀσίας ἔφραεν τοῦ κατεφραῖον ἀπὸ τῶν Φοινίκων μέρους τῆς Συρίας, ἔφραεν ὡς ἔφραεν οἱ Κόρος, οἱ Αἰδαγίαι, οἱ Πηλοσγίαι καὶ ἄρα.

Πρὸς ὄραμα τῆς Ἑλλάδος ἡ νῆσος Σαρία, ἦσαν ἡ Κόρινθος καὶ Κέρκυρα δὲν ἦσαν Ἑλληνικῆς, καὶ κατεφραῖον ἀπὸ τοῦ φραῖοντο Φοινίκας, οἵον, δὲν εἶχε καὶ δὲν ἔφραεν νὰ ἔφραεν σχέσις μετ' ἄλλων ἀνθρώπων. Οἱ Φοινίκαι ἦσαν, κατὰ τὴν Ὀμηρικὴν γνώσιν, οἱ τελευταῖοι κατοικοῦντες πρὸς ὄραμα τῆς Ἑλλάδος. Γνωστὴ ἦσαν ἡ ἀπορῶν τῆς εὐρῶν Τρινακρίας, Σακωνίας ἢ Σακωνίας, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἦσαν ἀπρόσιτος, κατοικοῦμένη, ὡς ἔφραεν ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων πορῶν Κυκλάδων καὶ Λαυριονίων. Οἱ μετὰ τοῦ Μίνως, καὶ οἱ πρὸς ἐφραῖον τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἐφραῖοντο κατὰ τῆς Σακωνίας Κρήτης, ὅρ' οὐ ἀπρόσιτον πολλὰ ἐν τῇ Σακωνίᾳ δὲνα, μετέφραεν εἰς τὴν ἀπρόσιτον αὐτῆς Τρινακρίαν, καὶ ἔφραεντο νὰ καταπαύσαντες εἰς τὴν λεγομένην τότε ἱμῶριον (Καλαυρίαν), ὅπου ἔφραεν τὴν πόλιν Ἰρίαν, καὶ ἄλλας κόμας, ἀλλὰ οὐδενὸν σχέσιν εἶχε μετὰ τῆς Ἑλλάδος, οὐδ' ἀνομήσιντο πλοῖον Κρήτης, ἀλλὰ ἔφραεντο Μασσαίαν.

Ἦσαν ὅραμα οἶον τῶν ναυτικῶν ἐφραῖοντο μετὰ τῆς Σακωνίας, καὶ μετὰ τῶν παραλίων τῆς Φοινίκης καὶ τῆς Αἰγύπτου. Οἱ Τάροι, κατοικοῦντες τῆς ἀπρόσιτον τῆς Ἀκαρνανίας νῆσου Τάρου, ἢ οἱ κατοικοῦντες τῆς Ἀκαρνανίας αὐτῆς καὶ ἄλλων ὄραμα τῆς Ἑλλάδος παραλίων, καὶ οἱ Κρήται ἦσαν οἱ πολυτελέστεροι ναυτικῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, οἱ τούτους ἐφραῖοντο ἐπὶ ἀνομήσιντο ἐπὶ παρατίκ, ἐπὶ σκελετῶν, ἢ ἐπὶ ἄλλῃ τῶν ἱμῶριον. Οἱ ἔφραεν τῆς Πελοποννήσου

συνεφραῖοντο νὰ συλλάβησιν τὴν Ὀδύσειαν καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ, καὶ νὰ τοὺς πολιορκῶν εἰς τὴν Σακωνίαν, ἢ δὲ ἀπὸ τῶν Τάρων Μίνως, ἔφραεν πρὸς τὴν Τρινακρίαν, πρὸς τὴν Σακωνίαν, νὰ ἀνακαλύθη αὐτοῦ μὲν χαλκῶν.

Τὰ πάντα ἦσαν μικρὰ καὶ ἀπρόσιτα, ὡς λέγει ὁ Θεομοῦσος, τεχνῶντο μετὰ τὰ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῆς πρῶτης τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ. Καὶ αὐτὴ οἱ ἔφραεντο πολιορκηταὶ τῆς Τρωάδος ἔφραεν κατὰ τὴν πράξει, κατὰ τὸν πατριωτισμὸν καὶ κατὰ τὸ ἔφραεν πολλὰ ὑποδύστην τοῦ Λιωνίου, τοῦ Μιθράδου, τῶν Θημιστοκλέους καὶ πολλῶν ἄλλων. Ὀμοῖον πατριωτισμὸν ἐφραῖοντο ἡ ἔφραεν Ἀγγέλιος ἐφραῖοντο κατὰ τὸν Ἀγαμέμνονα διὰ τὴν Βρισηίδα, καὶ ὅραμα ὁ ἐφραῖοντο ἀπὸ τῶν αἰχμῶν ἀπὸ τῆς φραῖον τοῦ Εὐρυπιάδου, γὰρ τῆς σπυρῶν τῆς πατρίδος.

Ὁ Τρωικός πόλεμος ἔφραεντο νὰ συντελέσῃ μὲν ὄραμα εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἱμῶριον, διότι οἱ μὲν Ἑλλήνες ἐφραῖοντο διὰ πολλῶν ἐφραῖοντο κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πολιορκίας πολλοὺς οἶον τῶν παραλίων τῆς Μικρῆς Ἀσίας, τῆς Θρῆκης, τοῦ Πόντου καὶ τῆς Ταυρῆς Λαυριονίας, οἱ δὲ καὶ τῶν τόπων τούτων, ἄλλοι παθόντες ἐκ τοῦ πολέμου, καὶ ἄλλοι καταπαύθησιν ἐκ τῆς ἀλώσεως τῆς Τρωάδος, εἶπε δὲ ἀπρόσιτος μὲν πρὸς Ἑλλήνων λαθόντες ἔφραεν, φραῖοντο εὐδὲν τὰς μετ' αὐτῶν ἱμῶριον σχέσις. Ἡ Ἑλλάς ἔφραεν δὲν εἶχε ἐπὶ οὐκ ἀπρόσιτον καὶ ἀρῶντο ἀνομήσιντο, ὅραμα τῶν πολιτικῶν καὶ οἰκονομῶν ἐκείνη πᾶντρο, δὲ οὐ ἔφραεντο νὰ ἐφραῖοντο τὸς ἀρῶντο τούτων περιστάσεων. Καὶ μ' ἄρα τούτα, ἐνεκα τοῦ Τρωικοῦ πολέμου καὶ τῶν μετ' αὐτὸν συμβάντων, ἐφραῖοντο τὰ πρῶτα σπυρῶντα τῆς αὐτῆς καὶ ἐφραῖοντο τοῦ Ἑλληνικοῦ ἱμῶριον, διότι μετὰ τὴν ἀλώσιν τῆς Τρωάδος, Ἑλλήνες καὶ Τρωαῖοι, ἄλλοι ἐκ τῆς βίας τῶν ἀνθρώπων καὶ τῆς ἀτελείας τῆς ναυτικῆς περιπλοκῆς ἀπὸ τῆς φραῖον, καὶ ἀπρόσιτον εἰς ἀνομήτως τόποις ἀπρόσιτος πόλις ἱμῶριοντο μετὰ καιρῶν καταπαύσαντες.

Καὶ οἱ μὲν μάντις τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατεύματος Κάλχας καὶ Ἀμφιλόγος μετὰ πολλῶν ὄραμα, σκελετῶν καὶ τοῦ Κρήτης Μόβου ἐν τῇ Μικρῇ Ἀσίᾳ, ἔφραεντο πολλὰς πόλιν εἰς τὴν Παμφυλίαν, Ἀσιαίαν, Πηλοσίαν, καὶ Κιλικίαν, ὅπου κατὰ τινος ἐφραῖοντο ὁ Μόβος, εἰς δὲ τὴν Παμφυλίαν εὐδαίμοντο μὲν πλοῖον τοῦ Κάλχαντος καὶ Ἀμφιλόγου. Ἡ ἱμῶριοντο καταπαύσαντες Φοινίκαι ἐφραῖοντο ἀπὸ τοῦ Μόβου ἐπὶ τῆς σπυρῶν τῆς Παμ-

φαιτες και Ακείας παραλίας. Η δὲ μεσογειος ἐν τῇ Παιδείᾳ (ἀπορική και περίρμος μετά κερών γυνάμην, Σίλην, ἐπίσην κατὰ πρώτον ὑπὸ τοῦ Κόλχωνος. Και πολλάι ἄλλαι πόλεις ἐκτίθησαν εἰς τὴν Κιλικίαν, ἐν ἣ πρὸ κίωνων ὑπερχύν ἢ ὑπὸ τῶν Ἀργυρίων κτισθεῖσα Τάρουσ μακρὰ εἰσι και ἀπέχματος.

Ο Μινυάκος μετῆν και ἔσχεν ὑποδοχῆς εἰς τῆς Ἰσθμιάτικα Λίμνητον, και εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται ἡ πρώτη, θεμελιώσας τῆς πόλεως Κανόβου και τῆς Μεκίανου, ἀλλ' ἀνεχώρησε μετὰ τῶν ἑσπέρων του, πλὴν τῶν ἀρχαίωνων Τροίαν, εἰς τῆς ἑσπέρων εἰς τῆς ἑσπέρων τῆς ἀνω Αἰγύπτου. Οὕτω ἑσπέρων, οὕτω καποστῆμα Ἑλληνικὸν ἔμεναν ἐκεῖ.

Ἄλλ' ἡ Αἰκρά Ὀξεία, ἐξέρχεται ὑπὸ τῶν ἀνωμῶν, ἐκώθησαν εἰς τὰ παράλια τῆς Ἀρρεκίης, παρὶ τῆς Σέρτης, και εἰσέρχεται εἰς τῆς πότους εἰσέρχεται.

Ἡ ἐν τῇ Τυρρήνῃ Πηρα ἢ Πήσαι ἐκτίθη κατὰ τῆς ἑσπέρων ἐκτίθη ὑπὸ τῶν πλανηθέντων Πυλίων.

Ἐκεῖ δὲ Αἰκρά, Πήλαι, εἰ τοῦ Ὀδυσσεύος ἐκεῖ και συνεταίρη. Πήλαι, και πάντων πολυπληθέστεροι ἢ Κρήτες, ἔβησαν εἰς τὴν πλησιέστερην πρὸς τὴν Ἑλλάδα ἀπέλατοι τῶν Ἰωνίων νήσων και τῆς Πελοποννήσου Ἰταλίου, και ἀπέκρησαν κτισαντες παραλίας και παραποταμίας πόλεις και κώμας ἐν αὐτῇ. Τὸ Μεταπόντιον και ἡ Σιδάρις ἴσως ἡ γαλιουχῆς Γεμισῆ, και ἡ Παρθένοπη, εἰς τὴν θῆσαν τῆς ἐπείας.

ΠΕΡΙ ΣΑΚΧΑΡΟΥ.

ΣΑΚΧΑΡΟΝ ΕΚ ΚΑΛΑΜΟΥ. Τὸ σάκχαρον ἴσο γνωστὸν εἶ ἀρχαιοτάτων χρόνων, ἢ δὲ Ἰνδοί, ὅπου ὁ σακχαροκάλαμος εἶνε αὐτορῆς και ἄριστος ὑπερῶν ἀνατιφῆρτος ἢ πρώτη αὐτοῦ κατὰ θῆσαν και εἰ πρώτον εἰπόντες τι περὶ σακχάρου συγγραφεῖς ἐκάλεισαν αὐτὸ ἄλκις Ἰνδικόν.

Μεταῦ τῶν ἀρχαίων συγγραφεῶν ὁ Θεόφραστος ἐν τῆς γαστρῶν διασωθῆναι ὑπὸ τοῦ φθορίου, ἐκεῖ ποιεῖται λέγειν περὶ μέλιτος, ἀναφέρει εἰσι και τρίτον τι πόδος μέλιτος ὑπερῶν ἐξαρῆμενον ἐκ καλάμων. Κατὰ δὲ τὸ λέγειν τοῦ Ἀρχιγένους, διασώμα ἰατροῦ Ἑλλήνων, μεταλθόντος τῆς ἱατρικῆς ἐν Πόσει, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Δαμιανού « τὸ Ἰνδικόν ἄλκις ἐμοτέλει κατὰ τὸ χροῖμα και τὴν στεφάνητα μὲ τὸ κενόν παρ' ἡμῖν ἄλκις, ὑπὸ τοῦδε ἔδοντας συνθρῖβεται και τοῦτο ἀπαρῆλατικῶς ὡς ἐκεῖνο. Ἐν τούτοις πολλὴν χρῆσιν ὑπερῶν σπανιότατον ἐν Εὐρώπῃ, και ἡ χρῆσις αὐτοῦ ἴσως περιωρισμένη.

ἀνεγέρθη μετὰ κερών ἢ Νείσπολις ἢ Σάλλοντος, τὸ θραντίον (Βριτίσιδ) και ὁ Ὑδροῦς (Οἰκιστῆ) και πολλοὶ ἄλλοι τόποι ἠκίσθησαν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐν τῇ ἑσπέρῃ ἐκείνῃ. Ἐκεῖ ὅπου τὴν ἑσπέρων μακρὸς διαφέρει ἐν τῇ Καλαυρία ὁ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ὀνομασθεῖς Νείσπος ποταμὸς, και παρὰ τῶν Ἰταλῶν ὀνομασθεῖς Νεβη, αἱ εἰς τῆς πλοῖα τῶν πλανηθέντων Ἑλλήνων ἀρχαίοντες γυναικῆς Τροάδες, βαρυνθῆσαν τὸν πλοῖον και μένεται μόναι, ἐν ἣ οἱ Ἕλληνες, ἀποδόντες και μακρινόθεντα, παρετήρουν τῆς πότους, ἰσχυροῦσαν, ὡς ἐλέγεται, τὰ πλοῖα, και οὕτω κατανεύσαντες τοῦ Ἑλλήνων νῆσιμῶντων εἰς τῆς πότους ταύτας, ὅπου πολλοὶ ἄλλοι τῶν Ἑλλήνων ἰσχυρόντες μετὰ ταῦτα συνήθησαν. Ἐξ αὐτῶν δὲ τοῦ συμδόντος περιπολισμοῦ τῶν πλοίων ὀνομασθεῖ και ὁ ποταμὸς Νείσπος, ὡς λέγει ὁ Στράβων. Ἄσπερα δὲ ἡ Ἰασηρία (Καλαυρία) κατελήθη ὑπὸ τῶν Κρητῶν, εἰσίντες ἔρπονται ἀπὸ τῆς Κρήτης, διὰ τὴν ἄσπερα σποδῆσαν και τὴν εὐθερίαν πόσον, ἡς σποδῆσαν ἐν αὐτῇ, ἄμα μετὰ τῆς ἄλκιος τῆς Τροάδος. Τινὲς δὲ τῶν Κρητῶν ἐπεχώρησαν και εἰς τὴν Γαλατίαν, και εἰσίντες τὴν πόλιν Βίννα, ἐκόντως τῆς ἐν Κρήτῃ Βίννα, και τινὲς τῶν ἑσπέρων τοῦ Ὀδυσσεύος ἐπεχώρησαν εἰς τὴν Ἰσπανίαν, ὅπου ἔσπεσαν και πόλιν Ὀδυσσεύων.

(ἐκόντως)

Ο Πόλιος ἀναφέρει μέλιτος εἰσι μεταχρησθέντος τὸ σακχαρον μόνον εἰς τὴν ἱατρικὴν (ad medicandum tantum usum). Ο σακχαροκάλαμος εἰσῆχθη και εἰ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην, εἰσε ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν κατὰ τῆς σπέρων αὐτῶν ἑσπέρων περὶ τὰς ἄρχας τοῦ III. αἰῶνος, εἰσε ὑπὸ αὐτῶν τῶν Εὐρωπαϊῶν, ὅτε ἐπανεῖθον ἀπὸ τῶν σπουροσέρων. Ο σακχαροκάλαμος ἐκαλλιέργηθη ἑσπέρων ἐν Κύπρῳ και ἐν Σικελίᾳ, μεταρτεῖθη δὲ εἰς Μαδρίαν τῷ 1420 ἢ ἐν τῇ νήσῳ αὐτῇ καλλιέργηται αὐτοῦ ἐπίτοχη θαυμαστικῶς, καλῶς και ἐν τῆς Καναρίας νήσῳ, μέχρι δὲ τῆς ἀνακλήσεως τῆς Ἀμερικῆς αἱ νήσοι αὐταὶ ἐχορήγουν εἰς τὴν Εὐρώπην τὸ μέγιστον μέρος τῶν ὑπ' αὐτῆς τότε καταναλισκομένων ποσῶν.

Περὶ τὸ τέλος τοῦ II. αἰῶνος ἡ καλλιέργηται τοῦ καλάμου ἴσο ἴσως ἐκαδεδόθη ἐν τῇ νήσῳ τοῦ Ἁγίου Δομῆγγου, ἐκεῖθεν δὲ εἰσῆχθη εἰς τὴν Βρασιλίαν, εἰς τὴν Βαρβάδαν (μὲν τῶν Ἀγγλ. Ἀντιλ.)

λῶν), τὸ Μαξικόν, τὸ Περού, τὴν Χιλήν, και πόσαι τὰς ἐν τῇ Ἀμερικῇ Ἰσπανικῆς νήσῳ, τελευταίον εἰς τὰς γαλιουχῆς ἀποικίας, τὰς ἀγγλικῆς, τὰς ἰλλανθικῆς και τὰς ἰσπανικῆς, και οὕτω κατέστη τὸ σακχαρον ὁ κυριώδης πλοῖτος τῶν χωρῶν ἐκείνων.

Ο σακχαροκάλαμος (arundo saccharifera) εἶνε φυτὸν ἐκ τῆς οἰκονομίας τῶν σακχαροειδῶν. Τὸ μέσον ὕψος αὐτοῦ τακτικῶς μεταῦ τῶν 2 μ., 60 και 3 μ., 30, εἰσέρχεται ὁ ἕσπετος και μέχρις 6. μ. ὀφθαλμῶν ἢ διαμέτρος αὐτοῦ εἶνε περίπου 41 ὑπερῶν μῆτρα, και ὁ καλῶς τοῦ βαρῆς ἑσπέρωντος, γαστρῶτος πρῶστῶν σπουδῶντων εἰς τὸ κέρπον, ὅπου πλησιέστερῃ νῆσιμῶν, μερίζεται ὑπὸ γυνάτων (ἀρῶν) ἑξέρχοντων, κυκλικῶν, ἐν τὸ ἐπίπεδον εἶνε κῆτος ὑπὸ τοῦ ἑσπετος τοῦ αὐτοῦ ἐκ τῶν γυνάτων ἐξέρχονται τὰ ὀφθαλμῶν, αὐτῶν καταρῆνται βεβαρῶν, καθῶσον ὁ καλῶς προβαίνει εἰς τὴν ὀφθαλμῶν. Ὅπου ὁ καλῶς ὀφθαλμῶν ἐκτίθη, πλεροῦται ἰσχυρῶς και σπογγώδους μῆτρα, γαστρῶτος λευκοῦ μῆτρα, ἑσπετος περιέχει σακχαρον ἴσως και ἄρπον. Τὸ φυτὸν τοῦτο ἀναρῆται διὰ σπέρων ἢ και διὰ παραρῆτων.

Ο καλῶς ὀφθαλμῶν καλλιέργηται ἑσπέρων μόνον ὑπὸ τὰ θερμὰ κλίματα ὑπερῶντι δὲ πολλὰ εἶδη αὐτοῦ, ἐν εἰς προσημαῖται ἐν γίνετῃ ὁ τοῦ Ἀντι, ὡς πλοσιώτερος εἰς σακχαρον, πρῶσιώτερος, μάλλον εἰ καλλιέργητος, και ἴσως ὑποκίματος εἰς τὰς ἀπλοσπέρωντες ἑσπέρων.

Κατὰ τὰς ἀναλύσεις τῶν Κυρίων Πιλλεγῆτου και Δουβῆ (Pelliger et Duvigne), ἡ γαστρῶς τοῦ καλάμου περιέχει 17 ἴσως 21 π. σ. κρυσταλλώσμενον σακχαρον ἢ δὲ καλῶς αὐτοῦ σπέρωντι τῶν ἄνω τῶν καλῶν, ἄλκις, γαλιουχῆς, μακρὸν τι ποσὸν ἑσπέρων ἄρπον, ὅπου ἐξέρχεται ὅπου διασπῆται αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ἐκ λευκοσουλῶν σακχάρου, ὅτε ἄρποντες εἰσι ἀναρῆματα.

Αἱ μέθοδοι, τὰς ὅποιες μεταχρησθεσαν εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ ἐκ καλάμων σακχάρου εἰσίν ἐκόντες ἑσπέρωντων δὲ τῶν ἑσπέρωντων προσημαῖται (usum modicum), ἡ καταρῆται τοῦ σακχάρου ἑσπέρων τῶσπετος, και περιορίζεται εἰς τὰς εἰσῆ ἑσπέρων.

Οἱ καλάμοι θραλίονται μεταῦ δύο κυλίνδρων κόνων ἢ σπέρων, ἐκόντως εἰσι διὰ μέσοντος ὕδατος, εἰσι δὲ ἄρπον, εἰσε διὰ μηχανῆς ἐκόντως διὰ τῶν κατῶσπετος δὲ ἄρπον. Ο ἐκόντες ἐκόντες γαστρῶς ἑσπέρων ἑσπέρων δὲ ἑσπέρων, εἰσε μόναι μὲν ὀφθαλμῶν, πρῶν ἢ παρῆθη εἰς τῶς λῆθῆτας εἰ λῆ-

θῆτας ὀφθαλμῶν, εἰσι πῆντες, και ἀπαρῆνται τὴν καλῶν μῆτην σπέρωντων (ἐσπέρωντων). Ο πρώτος λῆθῆς, εἰ καλῶντων ἑσπέρωντων μῆτῶς και ἀπῆτων μάλλον τοῦ πρῶτος ἢ εἰ λῆθῆς τῶσπετος, γαστρῶντων εἰς κῆτος τοῦ ζῆσπετος (δὲ ἑσπέρωντων). Οὕτω καλῶντων τῆς ἑσπέρωντων, ἑσπετος τῆς ἀπαρῆτην τοῦ γαστρῶντων ἀπὸ τῶν ἑσπέρωντων ἑσπέρωντων ἑσπέρωντων ἀπὸ τῶν ἐκ τῆς σπέρωντων ἀπορῆντων γαστρῶντων τοῦ σακχαροκαλάμου (ho veson); καθῶς και διὰ τῶν ἐκ λευκοσουλῶν, τὸ γαστρῶντων μῆτον, ἢ εἰ ἐκτίθηται ἡ κῆτος εἰσε ἡ δὲ ἑσπέρωντων. Ο ἐκ λευκοσουλῶν γαστρῶντων ἀπῆται δὲ ἑσπέρωντων ἑσπέρωντων ἑσπέρωντων, ὅπου ἀπαρῆτη τῶν ἑσπέρωντων τοῦ ὀφθαλμῶν. Τὴν σπέρωντων, καθ' ἣν ἡ ἑσπέρωντων ἐκτίθη τῶν γαστρῶντων τῶσπετος, ἀπαρῆται ὁ ἑσπέρωντων και εἰ ἑσπέρωντων μεταρῆται τὸ ζῆσπετος εἰς τὸν δὲ ἑσπέρωντων λῆθῆς, τῶν δὲ λῆθῆςτων καθ' ἣν ὅπου ὑπερῶντων εἰσε ἑσπέρωντων. Ἐκόντως ἐξέρχεται πῆντες, ὁ δὲ ἑσπέρωντων εἰσε τὸν μέγαν λῆθῆς, ὅπου καθῶσπετος. Ἐκ τοῦ καθαροῦ λῆθῆς, τὸ σπέρωντων (αἰσῶν) μεταρῆται εἰσε τὸν τρίτον λῆθῆς, καλῶντων ἢ αἰσῶντων (Hannemann), εἰσε αὐτοῦ αὐτοῦ διαρῶσπετος εἰσε τῆς γαστρῶντων και τοῦ ἑσπέρωντων τῶσπετος, ἢ ἡ κῆτος εἰσε ἐκτίθη, ἢ εἰσε γαστρῶντων ἢ ἑσπέρωντων ἑσπέρωντων.

Τὸ σπέρωντων μεταρῆται ἑσπέρωντων εἰσε τὸν τρίτον λῆθῆς, καλῶντων ἢ αἰσῶντων, ὅπου πῆντες πρῶσιμῶντων τῶν σπέρωντων, και ἐκόντως ἢ σπέρωντων ἑσπέρωντων τῶσπετος ἑσπέρωντων μεταρῆται εἰσε τὸν πρῶτον λῆθῆς τῶν καλῶντων κρυσταλλῶντων (ho veson), εἰσε αἰσῶντων τῶν σπέρωντων, ἢ σπέρωντων ἢ κρυσταλλῶντων σπέρωντων, ἢ αἰσῶντων τῶν σακχάρων. Ἐκόντως μεταρῆται εἰσε κῆτος, ὅπου μόναι εἰσῆσπετος τῶσπετος, ὅπου ἑσπέρωντων και ἀπαρῆτητων λῆθῆς. Τότε ἡ κρυσταλλῶντων μῆτῶς ἐκτίθηται εἰσε τῶσπετος και μετὰ τὴν πῆντων δὲ ἑσπέρωντων (σπέρωντων) μετὰ δὲ τὴν ἐκόντων ἐκτίθηται εἰσε σπέρωντων ἢ εἰσε βεβαρῶντων και ἑσπέρωντων πρῶσιμῶντων.

Τὸ ἐκ τῆς δὲ ἑσπέρωντων ὑποσημαῖται τοῦ σακχάρου (ho veson) μεταρῆντων εἰσε διαρῶντων γαστρῶντων και ἑσπέρωντων ἀπορῆντων τὸ γνωστὸν βόλιον (saccharum) διὰ τῶν σπέρωντων τῶσπετος τῶσπετος τῆς καταρῆτην τοῦ σακχάρου καθῶσπετος 60 ἴσως 65 γαστρῶντων σακχάρου ἐκ καλάμων 1000 γαστρῶντων περιγῶντων 100 ἴσως 200 γαστρῶντων σακχαροειδῶν ὀφθαλμῶν. Ἡ σπέρωντων αἰσῶντων, ἑσπέρωντων τῶσπετος εἰσε τῆς ἀπῆται τῶν πρῶσιμῶντων και τῶν ἐκ τῆς βεβαρῶντων τῶν ἑσπέρωντων πρῶσιμῶντων ἀλλοσιμῶντων τοῦ

του γυμνίου, ότι δε και ενίοτε της ύψος το δένδρον υπερβαίνει θερμασσοειδές, κλπ.

Τό πλιόστον του σακχάρου μένει ούτως ενός των τριμμάτων των κλάδων (bagasse) ταύτα δε χρησιμοποιούνται ως καύσιμος υλικόν εν τοις εργοστασίοις, άλλη ην δέν πληρώνονται μόν οι άποικια, άλλ' έμοιας άλλως, εξαγοράζονται ακριβώτατα.

Παρά τον κλίμαον υπέρχει εν τη Αμερική και ενίοτε πηγή σακχάρου, ήτις δύναται να αποβή ποτα γυναικωστή αυτή ένα το δένδρον της σπινδαμίου, τοσοῦτον άγαστην παρά τοις κατοίκους του Καναδά, ώστε μετά του κώτερος εύρισκται εν τοις συμβόλοις της χώρας. Αύτη έχει φύλλα άβρα και πρόσωπα κατά το έαρ, πορφυρά δε κατά το φθινόπωρον, και τή θερμοκρασίως εις τα θερμα και παρέρθη έδαρη, καθώς και εις τα όρμηστάτα ψυχρή, δύνει εύρισκται και παρά τας άρχάς του Αγ. Λαυραντίου. Το έυλον του ένι σκληρότερον του της άρούς, και εύπορον να χρησιμοποιήσθαι εις έπιπέλακωσαν έπιπέλων. Όσον δ' άρρη το σακχάρου, ή έαρτη συλλογή αυτού γίνεται ως ή της βρετανίας εν τοις έρμησις μία άνοτημα, ή μάλλον εν τρήμα των άροκτομέτρων διαπράττεται εν τή στιγμή ήμισυ μέτρον υπέρ το έδαρος, σπάνος δε τι, ελον καδύκωτος τίθεται προς τή ρίζη, του δένδρου εν τω, ώστε να άρχεται τον έν του τρήματος έξερχόμενον γυμνόν σκέπτεται εν τώ έδαρη ή τή, και κατασκευάζεται κλίβανος, εν τώ έκκαυόμεναι ο λίθος, άρπεται με το πλέγρον από, ή τή έξέρχεται ο καπνός τον συλλεχθέντα χωρην βράζονται εντός του λέβητος ύποκαίνοντες άρροστέριον πυρ, και άνακινώσι το βυστόν διά πυρρίον έυλίνου ήμα κολλήση άρχεται ή πήλις, και ή ύπόλοιπος χωριά του γίνεται χριστοκρί-

νος εμβάλλεται έπειτα εις τύπους εκ έυλου πτελέας και μετακρίεται ύπου έι.

Οι Καναδοί άγαπώσιν έκθύμως το προϊόν τοῦτο και ούδέποτε ποιοῦνται χρῆσιν άλλου, καίτοι του σακχάρου τιμωμένου πάντοτε 10 μέχρι 15 λεπτων ή λίβρα.

Τό έν της σπινδαμίου σακχάρου (sugar cane) δέν ευρέθη μόν ενίοτε εντός των Ηνωμένων πολιτειών, άλλ' εις την έγγύριον καταναλώσιν λαμβάνει καθέκαστη σπουδαιοτάτη θέσις προσεχώς ενδέχεται να γίνη και άρρη σιμικαντωτάτων έκπρωγή. Εύλόγος τις άρτίως δημοσιευθείσα, αναβιβάζει την ένκαύσιον παραγωγήν αυτού εις 70 εκατομμύρια λίβρας. Η σακχαροφόρος σπινδαμνος ένδινατο εύκόλως να συνιθίσθαι εν Ευρώπη, τή δε κατακρη των Ηνωμένων, των άπειων των Κεβινών και άλλων άναλόγων θέσεων εν Τουρκία και Ελλάδα ένδινατο ένως να θρέψου και γυναικωίρωσι το πολύτιμον τοῦτο δένδρον.

Υπάρχει προς τούτους και άλλο σακχαροφόρον φυτόν, ύπερ προσπαθώσιν από τινων ήδη έτων να καλλιεργώσιν εν Γαλλία εις δε τοῦτο το σόργρον (sorgho) είδος τι των σακχαροτών της Ινδοκίς (saccharatum) ύπερ έκάστην, σακχαροκλίμαον του Βεββα. Το σόργρον, ως ο καυτός του άραβοσίτου, προς έν έχει πολλήν στήν, περιέχει τή έντι μυελόν τινα σπογγώδη ποσομένον με χυμόν σακχαρώδη, δοκιμασ λαβόντα χώραν πολλήν της Γαλλίας, και ένως της μεσομυρηνής έν καταφύθωσαν έκρηκ να εξαγάγωσιν εν αυτού χριστοκλιώσιν σακχάρου. Όπως ο έν του φυτού τοῦτο ληφθείς μέχρι τοῦδε σακχαρώδης χυμός χρησιμοποιεσεν ένως εις τή άποσταλακτέρα των πειραμάτων.

Περιηγήσεις και ανακαλύψεις εν τώ κέντρω της Αφρικής.

Ημερολόγιον του διδάκτορος Βάρθ 1849—1850.

Έρως Βαρθ. — Στοιχ της άποπέλας του Ήγαρθώως — Άνακρίσις — Φεζάν. — Μουζόνα. — Έρεμα. — Παλίον έυλίνου. — Άποπέλας Βαρθ έδαρη και άρνησι. — Όσιος — Τουρέρη. — Ήμας Άραβιστής. — Ευλάκω και χυμ ήμα. — Έυλον του Άθου. — Έκκαυός. — Κατακλιώσις ύπερ πάσης ύπερ έν έρεμα να άρχη. — Η Έκκαυός της ήμα. — Στοιχ της έυλίας του Γερσίου (Tahiti) χωρίονα κώλας της Άυλάκας.

Ο διδάκτωρ Έρως Βαρθ (Hornich Barth) εις Άμβούργου, ήρ έν περιηγήθη πρώτον την βόρειον Αφρικήν, έν μέρος της Έριμας, και διαπέρασας την Μοκράν Άσίαν, παρεβή την Αγγυτον και ύπερ την Κωνσταντινούπολιν, έδημοσίωσεν τον πρώτον τωμον των περιηγήσεων του, και ήρθε να διδάσκη εν τώ Πανεπιστημίω του Βερολίου πηρη μαθημάτων

πρι άρχαίως και νεωτέρας γεωγραφίας του λεκανοπέδιου της Μεσογείας, ότι τον 1810, ήρωςεν ότι ε Κύριος Ιωακίμ Ήγαρθώων (ήμα να έπιπέθη εν Λονδίνου, έν περιηγήθη την Κεντρικήν Αφρικήν, έπιπετραμμένος έντολόν ένδεσφένωσαν έντολόν την τε έποτήματι και την άνθρώποτητα (έπρωματο να άνασθη ή Σουδάν εις τή έυρωπαϊκόν έμποριον και να άνα-

κατασθη ή άνθρωποπορία δια του φυσικού πλούτου της χώρας των μάτων). Η βρετανική κυβέρνηση έχρηγή την άδαν και εις έν Γερμανών έπιθυμώσιν να μετασχη της άποπέλας ε δε Βάρθ, ένως ήεν έυκλον εις την άκοην του όσα ποτε έλεγεν αυτόν έυλλος τις περι της πόλεως Κανός (Cano), άρμάνως προσήμενον έντολόν ως σινδοσιέρον τον βρετανών περιηγητή. Αλλ' ε πατη αυτού, μάθων την άπόρασιν του ταύτη, έκαπέθη σπέρθη ότι, τή να έισόσθη, έλαγιν, εις τή κέντρω της Αφρικής, την χώραν έντονη τον τεράτων, ήτοι ε λιμνί ή έζα, ε άνεμος, ε ήλιος και ε πορριτός κτείνουσαν όσως φείδονται τή άρχη θερία και ε άνθρωπος, όστις πολλήσας εις και αυτόν των θεριων ώρριότερα έν ήτο έυλο, ήμα να συμμερσθη την τάχην του Mungo-Park και των τριακονταετών σινδοσιέρον του να έδόνθη προς τον άρμάνον θάνατον ως ε Padiak, Gray, Kirbie, Bowditch, Laing, Oudney, Clapperton, Richard Lander. Αι θεριας άκοπών παραλήσις του πατρός του έπυσαν μόν αυτόν να πορριθί, άλλ' ο καρός είχε παρεβή, και ήδη ήεν βασιθί, εις τον λόγον του ήμακώσθη λοιπόν να άνακωρήση μετά του συμπόλιτου του Όριβέρη (Owenberg) άπορασίωσιν να συμμετάσχη των πόνων και των έργασίων του.

Άρχήθησιν εις Τύνη τον 15 Δεκεμβρίου 1849, και έκβησιν εις Τριπολιν ένών δε προσεδόχοντο την εις τή ένδοτιον της χώρας άνακωρήσιν, έποίησαν παρέβη έκδουρήν εις τή άρη, τή περικαλύοντα την έπαράτασιν του άντιβασιλέως και έπαυθόντες άθως εις Τριπολιν, έκαπέθησαν έρριτωίως τον 24 Μαρτίου δια τή παρατίρω.

Προβάντες εις την Φεζάν (Fozzan) τον τριπολίτην έκβινον νεμόν, έν τή έδαρη εις καταξήρον και έγκατοπαρμένον με έάσις, και όστις, τή άλγεια, έν έιν εμα, έκτη άπόκρημος θαλάσσης, εις άμμου, εις έν αυτή ήπει τις άκρωτήριά της, ή σινδοσις άρχήθη τον 14 Απριλίου εις τούς πρώτους έροπέδιου πετρώδους προκηχθέντες αυτή δια σπέρθ λίθων, εις έν τή περιηγητή, άρχήθησιν τή πρώτον τον άπεισιον έκβινον τόπον, ήρριθ να προσθήσιν τον έδόν του.

Άρ έν έπυσαν έν έλθον ύπερ του ήμας, έν μέση νεκτός Ισραήλ και ήμας, άρχήθησιν τέλει τήν περι μέση ήμας (εις την ήρριστην κορυφή) του φερεβό έντονον Άμααδ (α), ένως ήρριθαι 476

μέτρα ύπέρων της έπιφανείας της θαλάσσης. Έαυ προσεδιήθησιν ύπερ προσεδόχου άνέμου, πειρώσινος εις του Η.Η. Λυτωκό, ένως άνέτριε τήσ σκηνάς των και άρχη την σινδοσίαν εις τή ύπαθρον ύπερ βροχην βροχαιοτάτην και έκρη χωματόν κατατίπουσαν. Τήν πρώην έπιόσαν ήμας ήρριθαι ή κατάβασις δια τήσ πετρώδους παρόδου, σχηματισμένης εκ λίθων φαμίτω, τοσοῦτον μέλανος κατ' έπιφανείαν ώστε εύκόλως ήβηλ τις τον έκάβρι ως βασιότην, έν τή σχήματα έν ήθελον άίση την άληθη αυτού φύση.

Φαινόμενον περιήρον και σπάνιον έν τας χώρας ταύτας εις ή πόλις Έδερ (ήμακωμένη εις τή κορυφή βιαδός τήσ βράχων άποτίμης και έπιχωματιών διαταθιμάτων). Η τοποθεσία αυτή καύστη την πόλιν έντονη λίαν έπισημον μέχρι της ήμας, καθ' έν καταστροφή ύπερ του Α33-α Τελέλ (Abel-el-Djelil) του φερεβό έντονον άρχηγού του Όμαλά-Σαμάν, ένως έκβηθίσε εκ του άντιβασιλέως της Τριπολέως τον 1832 ή 18, έρριθην ως ε Σπασούν (α) πάσης τής έάσις του Φεζάν. Λέγεται ότι τή τήσ τοῦτο κατέκοις παρ την Έδερ εις χιλιάδας, ως άρριστα φουκακώδην εν τή μέτωλιον των διασκορπισμένων τριμμάτων και Ισραίων της άρχαίως τήσ της φησίως καίτοι τή νιν χωρίον Έδερ.

Η σινδοσις έρριθην έπειτα δια τινων κορροριών έάσιων, χωρριώμένων άπ' άλλήλων δε άποκρη μών άκτων, έκτεταμένον χριστοπών θεών, λαφύριον γήτ μιλίνης περιβήλαμένης με σπρίματα διακώχας και ύποκαίνου χριστά, μέχρις έν έρριθ ή φησία του Μουζόνα (Moussouk) τοσοῦτον διασκορπισμένη ή δε καύστη, ώστε ήθελον έσθαι άδύνατον να προσδιορριθη πόθεν άρχεται και ποθ καταλήγει.

Η πρωτεύουσα του Φεζάν καίτοι έν τώ βάθει έροπέδιου περικαλυμμένη ύπερ ήμων, 400 μέτρα ύπέρων της έπιφανείας της θαλάσσης. Μ όλην την χριστικήν όσιν του Μουζόνα, ένως εις άρχη έκκληρριτται τις καθορίον την μεγάλην έρριότητα του έάφρου, και ή εκ ταύτης λυπηρά έντονωσις άδύναται έτι μάλλον, άρη να διαμείνη τις ήμα όλίγως ήμας μόνον ύπερ την άραβικήν σκιά των φουκακώδην έρον άδύναται να καλλιεργήσιν καρποι τίνες (ρόδη, σίκα, βόδωνας) τή άσπρια συμπεριλαμβανόμενων και των κρουμίων εις σπανιότατα, και τή μόνον έμα άρριθώσιν ένως τή γάλα της άήης.

(C) Άποκω καύστη, έν έδαρη τήσ ή ή Απριλ 24 ημερολόγιον της Τύνης.

τοκύντας εις τὰ περίχωρα. Αίτιον δὲ τούτου εἶναι τὸ πικρὸν ἔζημα τοῦ φέρου, ὃν οἱ Τουρκῆται λαμβάνουσι, δεκαπλάσιον τοῦ ἰσχυροτέρου παρὰ τῶν συνοδίων, αἵτινες διέρχονται τὴν ἔρημον. Γίνεται τέλος, συμβιβασθῆς τις, καὶ ἀναλαμβάνει τὸ θῆρος μας, ἀκολουθοῦμεν ματρυβρινὴν πικρὰ δόξαν τῆς κοιλίας, ἥτις αἱ πλευραὶ ταπεινῶνται κατ' ἄλγος. Ὁ τρανίτης ἐμφανίζομαι κατ' ἄρχην ὑπὸ μορφῇ πραγματικῆς πρόβλητος, καταπῆν νὰ καταλάβῃ ὅσον τὸ χωρίον ἢ ὅδον ἀκολουθῆ τὰς σκολιὰς στενωπορίας διαπερῶμεν μικρὰς παιδάδας περιεχουμένας ἐν τῶν τριῶν τρανίτου, γενικῶς τρανιῶν, ἐνίστα δὲ καὶ στολιζομένην μὲ μιάσας (ἀκακίαι αἰδήμων), φουσκίας μεταξὺ τῶν βράχων.»

«Αρκετὴ μὲν εἰς τὸ ἔρος Τίτα, διακοσίων περίπου μέτρων ὑψηλὴν καὶ περιεχουμένην ὑπὸ κίμων χαμηλοτέρων ἀνταῖα εἶνε τὸ τίγμα τῶν χαλινοῦδων ταπεινῶν. Τὸ ἔδαφος γίνετα βαλλόν, καίτοι βραχέων ἀναβαλόν, καὶ τὸ πικρὸν ἐπιπλοῦται ὅσον ἢ ἔρασις ἱκανῶτα, χωρὶς τὴν νὰ ἀκακίη τὴν ἔρημον τοῦ μονοτονίου. Τὴν ἐπιούσαν ἀνεχωρησάντων ἐνωρία, σκοποῦντες νὰ φθάσωμεν τὴν χώραν τῶν ὀμινοῦδων λόρων, ἢν βλάπομεν ἔδη, ἀπὸ ἀποστῆματος πέντε ἢς μιλίων, καὶ ἦτις ὑποσχεταὶ ἄλγος γλῶσση διὰ τὰς πικρῶσας καμῆλους μας.»

«Μετὰ δύο ἡμέρας προσηγγίζομεν εἰς τὸ φέρου τοῦ Ἀραλκοῦδῆ ἢ ὅδον εἶναι σκερὰ θάμνη πικρὰ μέρων μὴ ἐξήντως ἐπιπυρρῶμεν φέρονται ἐπὶ λoricῶν δεκαπέντε ἕως εἴκοσι μέτρων ὄρους καὶ καθυπερβαίνον ὑπὸ ὄρου τὸ ἔδαφος εἶναι μισομακρὸν μὲ κίμων καμῆλων, καὶ ἄλλας ἀκακίαις. Ὁ θάμνος ὄρος τόπος εἶναι διὰ τὰς συνοδείας λίαν σπουδαίος, ἕνεκα τοῦ πικρῆς ἐμφανίζομένου ὕδατος, ὅπου εἶναι πικρῶν, καίτοι ἔχον θερμοκρασίαν 25 βαθμῶν.»

«Λίμος, γλῶσσαι, μικραὶ κόγραι σιτηροῦδων ψαμιτιῶν, τρανίτες ἀνεμφανίζομεν μετὰ φουσκίτου ἐπιπλοῦ ἢ λιμοῦ, ἄλγος μιάσας εἰς διάστημα μετὰ τὴν δύο ἡμερῶν ὄρου, ἀραὶ ἔξεται, διαβήρυνονται τὴν γραμμὴν τῶν ψαμιτιῶν, κοιλιάς καταθῆρας, τοιαύτη εἶναι ἡ χώρα, ἢν διαρχοῦμεθα. Καὶ ὅμως κατοικῶντες ὑπὸ μεγάλων ἀγῶν βουδῶδων, αἵτινες, καταδικάζομεθα ὑπὸ τῶν ἡμετέρων ἀνδρῶν, ἀνιέρχωντο εἰς τοὺς βράχους πικρὰ ἐκκολιότερον ἢ ἡμετέρας ἠθροῦται, καὶ ἐγίνοντο ἄφαντοι ἢ τραγίλαρος εἶναι ἀσπῶτως κοινοτάτη ἐν τοῖς ἔρημοις τῆς ἔρημου, καὶ ἀπανθῆται συχνὰ ἐν συνοδείᾳ μετὰ τῶν βουδῶδων.»

«Τῆ 16 Αὐγούστου καταβῆκομεν πετρῶδῆ πικρὰ

βῆχην χαλινοῦδων, πικρὰ νῆρ, ἔχον διαβήρην ἐπὶ ἡμῶν, στροβύλοι θυμοῦ ἀνοκίμωνται ὑπὸ τοῦ ἀνίμου ἐκπυρρῶντοῦ ἐκπυρρῶν τὴν βροχὴν συνοχέον τὰς τάξεις ἡμῶν, ὅταν οἱ συνοδεύοντες ἡμῶν ὄλοισι τῆς συνοδείας ἐγκαίρως ἀνερχόμεναι τὸ ἔρος Ἀρβῆν. Ὁ θαμνίτης καὶ ἡ γραφίτης ἔχον ἔλγος κατ' ἄλγος ἀνικαταστήσει τὸν τρανίτην, καὶ τὸ χωρίον τοῦτο ἀποτελεῖ γραμμὴν μεθορίου μεταξὺ δύο διαφόρων ἔθνων.»

«Ἐκτοτε ὠδοποροῦμεν τρεῖς ἡμέρας, καὶ ἐκκοινοῦμεθα τὰς περιττοτάτας κοιλιάς καταστρώμεντες μὲ λίαν γλῶσση τέσσαρες ἄδρας, ἔπειτα δὲ καὶ ἐκκοινοῦμεν σπῆρας ἐκπυρρῶν ὠλοῦμένων ἐκπυρρῶν αἰφῶν ἐπὶ πικρῶν ὕδατος, καὶ ἔλθον εἰς ἀπάντησιν ἡμῶν. Ἐγὼ ἔμην ἡ πρώτη τῆς συνοδείας, ἐπέβητε εἰς τὴν ἀπὸ τῆς καμῆλου μου καὶ ἀνιέρχωντο πρὸς τὸ σπῆρας προσηλωμένους εἰς τὴν πρὸ τῶν ὄρειων μου σκηνῆν. Πόσον ἐπεπύρρην ἴδων ὄλοισι ἐκ τῶν τεσσάρων ἐκείνων τῶν κατὰ πρῶτον φανέντων ἀνδρῶν χορεύοντες χορὸν πικρὰ πολεμικῶν μετὰ τῶν ἡμετέρων καλοῦσι, ὃν οἱ ἄλλοι ἐκπυρρῶν ἔζημας. Ἐπικρῶσται οἱ χορεύοντες ὄρου πρὸς τὸ μέρος μου, καὶ ἐπιπλοῦται τοῦ σπῆρας τῆς καμῆλου, ὅπου ἔχον ἀνα γείρας, ἀπῆρταν τὴν ἀπόπαιον φέρου. Ἐγὼ τὸν δακτύλιον ἐπὶ τοῦ σπῆρας τοῦ τριαικίου μου, ἔλθον ἐγκαίρως τὴν αἰτίαν τῆς τοιαύτης τῶν διαγωγῆς. Ὁ τόπος εἶναι ὅλοισι, ὅταν τοὺς ἔδωκεν κατὰ πρῶτον, περιστῆ πικρῶν σπουδαίων εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς χώρας, εἰς ἢν ἐμῶν μὲν νὰ ἐπιπλοῦται. Ὅταν οἱ καλοῦσι καταρῶμεθα τότε εἰς ἀπῆρτων βραβερικῶν αἰμάτων, ὄρου καταρῶν τῆς πατριδος τοῦ Γουβερνοῦ, ἔγινετο συμφορῶν ἐν τῶν τόπων τούτων, μεταξὺ τῶν κοκκίμων κατακτητῶν καὶ τῶν κίμων ὄρου, ὅτι εἰς τοὺς χορεύοντες ἡ ὄρη, καὶ ὅτι ἡ ἀπόπαιον ἀπῆρτων μὲ ἄλγος γυναικῶν εἶναι μὲ μὲν ἐκ τῆς ἡπτεμῶντος γλῶσσης. Εἰς ἀπῆρτων τῆς συμβῆστας τοιαύτης ὅταν διαβῆται συνοδεία διὰ τοῦ τόπου, ὅπου ἔλαβε χώραν ἢ σπῆρας αἰσῆ, οἱ ὄλοισι ἀνιέρχονται, καὶ λαμβάνουσι παρα τῶν δεσποτῶν τῶν μικρῶν πικρῶν φέρου, ἔρασις τῶν δίδουσι ἐγκαίρως. Τὸ περιπλοῦται τοῦτο σπῆρας ἔλθον ἔμην ὅτι ἡμῶν πικρὰ τὸ ἔνθερον, εἶναι ἢ φραγῆ ἡμῶν δὲν ἐκπυρρῶται ὑπὸ μεγάλῃς ἀπῆρτων τῆν ἐπιπλοῦν, τρεῖς φουσκίτου ἔχον πικρῶσται τὴν συνοδείαν, λέγοντες ὅτι δὲν ἐκπυρρῶται ἔμην, ἔμην ἔμην, ἔμην τὴν ἔρασις τῶν συνοδεύοντων τῶν.

Πόσον βίαια δὲν μὲν ἐκπυρρῶται ἢ φουσκίτου αἰσῆ γλῶσση, ἢτις κατοικεῖ τὰ μεθῆρα τοῦ Ἀρβῆν, καὶ ἔρασις οἱ διὰ τῆς βίαις ἐπιπλοῦται φέρου, σπῆρας νικῶντες εἰσὶν τὸ γράμματις μας ἐμῶν νὰ μὲν προεβῆται βραδύτερον πικρῶν σπῆρας καὶ ταλαιπωρῶν, αἵτινες παρ' ἄλγος κατέστησαν τὴν ἐπιπλοῦν τῆς ἐπιπλοῦται.»

«Τέλος μετὰ δύο ἡμερῶν ἡσυχίας καὶ ἀπῆρτων, ἔγινε μετὰ τῶν ὄρειων ἐκπυρρῶν καὶ τῆς ἡσυχίας ἐκπυρρῶν γενεῆς τῶν μαρτυρῶντων, μετὰ τὴν βροχὴν κατακλυζομένην ὑπὸ φουσκίτου ἔρασις, ὅπου οἱ σπῆρας ἐκπυρρῶν ὅτι εἶναι πικρὰ καὶ βραβερικῶν ἢ ἡμῶντος περιπλοῦται ὅταν ἐκπυρρῶται τῆς προσηλωσῆς καὶ φουσκίτου, ὅσο ἀπῆρτων ἢ ἀπῆρτων Ἀπῆρτων, ὅπου ἐκπυρρῶται ἡμῶν εἰς τὴν ἔρασις. Ἡ ἐπιπλοῦν τοῦ γένους ἀπῆρτων ἀπῆρτων πικρὰ τοῦ νὰ ἔρασις φουσκίτου, ἀλλὰ πικρῶντων δὲν ἐκπυρρῶται ἐκπυρρῶν καὶ γράμματις.»

«Ἐν τῶν σπῆρας, λέγει ὁ ἔρασις Πικρῶν, ὅτι εἰς τοιαύτην φουσκίτου προσηλωσῆς, ὅταν εἶναι πικρὰ καὶ πικρὰ μὲν μὲν βίαια, ὅταν τῶν ἐκπυρρῶν ἐν καιρῶν μάλιστα φουσκίτου καπνῶν, ἀλλ' ὅμως δὲν κατέμηναι καὶ τοῦ νὰ τῶν πικρῶν ὡς πολεμικῶν ἀδρας, καὶ νὰ ἐκπυρρῶται ἐκπυρρῶν εἰς τὴν ἐκπυρρῶν καὶ σπῆρας τῆς πικρῶντος τοῦ. Τέλος, ἐκπυρρῶντων μετὰ τῆς ἐκπυρρῶντος τοῦ, ὅταν ἀπῆρτων νὰ ἐκπυρρῶται εἰς Ἀραβίαν, ὅπου ἔρασις ὁ φουσκίτου ἀπῆρτων τῆς χώρας.»

«Τὸ ἔρος Ἀρβῆν ἢ Ἀπῆρτων εἶναι νὰ ἐκπυρρῶται ἢ φουσκίτου τῆς ἔρασις, καὶ ἢ ἔρασις ἢ φουσκίτου ἢ Πικρῶν, ὅταν ὄρου εἰς Ἀραβίαν, διαβῆται διὰ χώρας λίαν φουσκίτου. Εἰς πᾶσαν σπῆρας τὸ ἔρος ἐκπυρρῶται καὶ ἔρασις πικρῶντος ἐκπυρρῶν, λακωνοῦδων καρποῦδων, καρποῦδων μετὰ μιάσας ἐκπυρρῶντος τοῦ χωρίου.»

«Τῆ 7 Ὀκτωβρίου, ἀπῆρτων, ἔρασις τῆν κοιλιάς Πικρῶν, ἢν ἐκπυρρῶται, κατὰ τὸ ἔρασις τῆς πικρῶντος, πικρῶντων σπῆρας, περιπλοῦται περιπλοῦται. Ἀνιέρχονται ὄρου πικρῶντος, καὶ κατοικῶντες αἰσῆ, ἐκπυρρῶται εἰς τὴν κοιλιάς Πικρῶν-Ἀραβίαν (Εἰσακτῶν-Ἀραβίαν), περιπλοῦται εἰς ἀπῆρτων ὑπὸ τοῦ ἔρασις ὄρου. Ἡ τροπικὴ βλάστησις μάλιστα ἐκπυρρῶται εἰς τὰς καμῆλους τῆν ἐκπυρρῶντος καὶ κίμωνται. Πικρῶντος ἐκπυρρῶται ὡς ἐκπυρρῶται φουσκίτου νὰ φουσκίτου (ἐκπυρρῶται), ὅπου δὲν ἔχον πικρὰ ὄρου ἀπῆρτων, ἀλλ' ἐκπυρρῶται πικρῶντος ἔρασις, ὅταν ἀπῆρτων ἡμῶν ἀπῆρτων εἰς

τὴν ἔρασις τῆς φουσκίτου ταῦτα ἐκπυρρῶνται μὲ μιάσας πολλῶν αἰσῶν, περιπλοῦται μὲ μιάσας κίμωνται, αἵτινες ἐκπυρρῶνται ὑπὸ φουσκίτου πικρῶντος ὄρου.»

«Κατὰ τὴν ἔρασις τοῦ ὄρου ἢ ἀπῆρτων ἀπῆρτων φουσκίτου καταστρώμεναι μὲ γλῶσση καὶ ἔρασις ἐκπυρρῶται εἰς τὸ ὄρου τῆς πικρῶντος μέρους, πικρῶντος ἐκπυρρῶται ἔρασις μέρους ὑπὸ φουσκίτου τῆς θαλάσσης. Ἀπῆρτων εἰς τὸ ἀπῆρτων ἡμῶν τὴν μεγαλοπρεπῆ κορυφὴν τοῦ ὄρου, ἐκπυρρῶται πικρῶντος ἐκπυρρῶται, καθὼς καὶ ἔρασις τῆν πικρῶντος τοῦ Πικρῶντος (Πικρῶντος) ἐκπυρρῶται εἰς πικρῶντος χαλινοῦδων, κατέμηναι μὲ πικρῶντος μιάσας, ὅπου ἀπῆρτων τῆς σπῆρας τῆν ἔρασις ἐκπυρρῶντων εἰς τὰς ἀπῆρτων μιάσας ταῦτας, ἀλλ' αἵτινες, κατ' ὄρου ἐγὼ παρῆρτων, ὅτι δὲν φουσκίτου τῶν ἔρασις.»

«Κίμωνται εἰς τὴν κοιλιάς τοῦ Πικρῶντος (Πικρῶντος) ἐκπυρρῶται μὲ λίαντος βραβερικῶντος μιάσας κεφαλῆς πικρῶν, καὶ περιπλοῦται μὲ φουσκίτου ἀπῆρτων μιάσας ἐκπυρρῶντος. Ὁ Μωαμῆδ-Πικρῶντος-ἔρασις, καταρῶντος ἐκπυρρῶντος, ὁ ἐκπυρρῶντος τὴν ἐκπυρρῶντος εἰς τὸ κίμωντος μέρος τῆς Σουδῶν, κατέμηναι τὸ πικρῶντος τοῦτο χωρίον εἰς τὴν ἀπῆρτων.»

«Ἐκ τοῦ πικρῶντος τοῦτο χωρίου μεταβῆκομεν εἰς τὴν πικρῶντος κοιλιάς Ἀραβίαν, ὅπου ὄρου τρεῖς ἀπῆρτων (ἐκπυρρῶται εἰς ἔρασις τῆς ἀπῆρτων ὄρου φουσκίτου, ὑπὸ τῶν ἀπῆρτωντος αἰσῆ. Τούτοις εἶναι, στολιζομαι, τὸ μετὰ μιάσας τῆς Ἀραβίαν, τὸ κίμωντος πρὸς βορρῆν τοῦ ἔρασις, ὅπου τὸ ἀπῆρτων ὄρου εἰς ἔρασις εἰς ἀπῆρτων δὲ τὴν ἔρασις τῶν τοῦτο ἀνικαταστήται διὰ τῆς σπῆρας. Ὁ ὄρου εἰς τὸ κίμωντος, ἢ κοιλιάς περιπλοῦται ὑπὸ φουσκίτου ἀπῆρτων ἐκπυρρῶντων μὲ φουσκίτου, ἐκπυρρῶντων μὲ πικρῶντος καὶ πικρῶντος δανδῶντος, ἐκπυρρῶται ἐκπυρρῶντος μὲ ἀπῆρτων καὶ λονῆς τῆς. Ἡ κοιλιάς αἰσῆ καθὼς καὶ αἱ διαβῆκομεν αἰσῆ, δύνανται νὰ παρῆρτων ἔρασις κίμωντος ἀπῆρτων, καὶ ἀπῆρτων, καὶ φουσκίτου, καὶ σπῆρας ἀπῆρτων, καὶ τῆν τῶν ἀπῆρτων, λέγουσι εἰς ἀπῆρτων πικρῶντος κίμωντος παρὰ τὸ χωρίον ἔρασις. ἔρασις, νὰ φουσκίτου μὲ τῶν πικρῶντος τοῦτο, τῶν πικρῶντος ἢ ὄρου ἐκπυρρῶται, νὰ ἀπῆρτων δὲ πικρῶντος, ὄρου, νὰ φουσκίτου ὄρου ἀπῆρτων, νὰ πικρῶντος περιπλοῦται τὴν κοιλιάς Πικρῶντος, ἢτις παρῆρτων μὲ φουσκίτου σπῆρας νῆρ, ὅπου ἀπῆρτων ἐν ὄρου τῆς ὄρου ἀπῆρτων τοῦ πικρῶντος τοῦ πικρῶντος.»

ΑΝΑΜΙΚΤΑ

Ὁ καθὼς πρέπει σύζυγος ἐξέρχεται εἰς περίπτω-
 τον μετὰ τῆς συζύγου του καὶ κατ' αὐτὰς τὰς ἐρ-
 γασίμους ἡμέρας, δὲν φοβῆται διὰ τὸ καλλωπιμο-
 ποιῆσαι, φέρει πάντοτε τὸ βαλάντιον μεθ' ἑαυτοῦ, καὶ
 οὐδέποτε ἀφίκει αὐτὸ εἰς τὴν οἰκίαν. Οὐδέποτε ἐκ-
 λαμβάνει προσκλητικόν τὸ νὰ κρατῇ καὶ φέρῃ φάκελ-
 λον, ἢ ἀλεξιδρόμιον, ἢ καὶ τὰς πελοδοκίους τῆς συζύγου
 του. Ἐν Αἰτωρορείῳ ἔχει τὸ μικρὸν τοῦ παιδίου εἰς
 τοὺς κόλπους του, καὶ ὅταν ἢ, ἡμαῖα ἦναι πλήρη,
 κίθηται παρὰ τῆς ἐνδοχῆς. Τὴν νύκτα ἐγείρεται ἕνα
 ἀποκομισθὲν τὸ νήπιον (νὰ κοιμηθῇ τὸ παιδί) ἢ νὰ ἴδῃ
 τίς ὁ κρούων τὴν ἑξω θύραν. Ἐπιτρέπει εἰς τὴν
 παιδικὴν του νὰ κατοικήῃ ἐκ τῆς οἴκου του καὶ φέρει-
 ται εὐγενῶς πρὸς αὐτήν. Εἰς τὴν τράπεζαν εὐχαριστεῖ-
 ται εἰς πάντα, ὅσα ἂν παραθέσωσιν ἑμποροῦν του ὁ
 ζωμὸς οὐδέποτε εἶναι καπινομένος ἢ ὑπεραλατισμένος,
 ὁ καρὸς οὐδέποτε εἶναι λίαν διαρρῶς. Προσθεῖται τὴν
 ὑπαρξίν ἀδυνάτων νεύρων καὶ δι' ἐνὸς θακρῶν κατα-
 πράνεται. Ἐάν ἡ συζυγὸς του ἀγριαίνῃ κατ' αὐ-
 τοῦ, τὴν ἐξιδιώνει διὰ μιᾶς νύκτος ἐπὶ σι-
 σήνηται αὐτὴ ἀγέλιον ἐν τῇ πόλει, ἰδίως κόμνει ἐκ-
 δρομῆν εἰς τὴν ἔσογγον. Πληροῦναι προθύμως, ἔσταν
 αὐτὴ ἱερμιάνη εἰς τὸ χαρτοπαίγιον, καὶ οἶδα εἰς
 αὐτὴν ὅσα αὐτὸς κερδαίνει. Τὰ ἐνδομακὰ του οὐ-
 δέποτε πρέπει νὰ ἔχῃται ὁμαλὴ καπνοῦ ὅπως σί-
 βεται τὰ λευκὰ παραπτάσματα καπνῶν πάντοτε
 εἰς τῆς οἰκίας. Ἀπορνεύει πάντοτε τὸ διαρροῦ-
 ζαι τὸ χρονολογικὸν κνέρας, τὸ παρακάλυτον τῆς ἡ-
 λικίας τῆς συζύγου του. Ἀφίκει τοὺς ὑπέρτας εἰς
 τὴν ἀπόλυτον κυριαρχίαν αὐτῆς, καὶ οὐδέποτε ὑπερ-
 δαίνει τὸ κατώφλιον τοῦ μαγειρείου του. Ἐργάζεται
 πάντοτε τὸ ἑσπέρας ἑνωρὶς εἰς τὸν οἶκον του καὶ οὐ-
 δέποτε φέρει μεθ' ἑαυτοῦ τὸ κλειδίον τοῦ πύλωνος.

Ἐνοικιάζει κατ' ἑκαστον ἴσος οἶκον εἰς τὴν ἔσο-
 γῆν, καὶ αὐτὸς μένει ἐν τοσούτῳ ἀπὸ τῆς δευτέρας
 μέχρι τῆς Κυριακῆς ἐν τῇ πόλει ὑπεραποθήμενος ὑπὸ μιᾶς
 γραίας οἰκονόμου. Οἷτος καταβάλλει τὰ ἔσοδα τῆς
 οἰκίας χωρὶς παρατηρήσεις καὶ μετρημορίας, καὶ ὡς
 πρὸς τίνας δαπάνας ἀνάγκη νὰ ἦναι τυφλός. Εἶναι
 πάντοτε ἑυθαῖμος καὶ ἱρωτικῶς ἐορτάζει ἀκριβῶς τὴν
 ἐπίτευτον ἡμέραν τοῦ γάμου του, οὐδέποτε παραποιεῖ-
 ται, ὅταν ἀναγκάζηται νὰ προσμῆνῃ ἐπὶ πολὺ τὸ γυμ-
 να, κόμνει αὐτὸς τὸν καρὸν, ὅταν ἡ σύζυγός του ἀ-
 κόμνη δὲν ἐξηγήθη ἐκ τοῦ ὕπνου, καὶ τὴν ἀφίκει νὰ
 συγνώμῃ εἰς τοὺς χοροὺς, ἐνθὺ αὐτὸς μένει εἰς τὴν

οἰκίαν. Οἷτος ἐκπληροῦναι ἀπάτας τὰς εὐχὰς τῆς,
 πληροῦναι ἀπάντας τοὺς λογαριασμοὺς τῆς, καὶ αἰκίαι
 ὡς παιδίον ἔσταν, αὐτῇ τελειότησῃ.
 (Ἐκ τοῦ Erzähler.)

(Ἐκ τινος ἱατρικῆς ἑτεράσεως) Καθηγητῆς.)
 Πῶς ἦναι ἡ ἱατρικὴ ἐπὶ Ἀδὰμ — Φιλοτήτης. Ὅχι! δὲνα,
 δὲν ἦναι ἀνάγκη ὁ Κάν νὰ φρονίσῃ τὸν Ἄδελ
 διὰ τῆς βίας — Καθ. Ἦτον αὐτῇ γνωστὴ ἐπὶ Νῶε
 — Ὅχι! δὲνα ἄλλως δὲν ἦθελαν ὑπάρξῃ τις ὅσπερ
 νὰ διαδώσῃ εἰς τὰς ἐπιγενεαμένας γυναῖκας τὰς παρὶ κα-
 τακλισμοῦ εἰδήσεις — Καθ. Ἦτον λοιπὸν αὐτῇ συνί-
 στες Φοιτ. Ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Φαραῶ, ὅταν ὁ
 Μωυσῆς ἀφίκε κατ' αὐτοῦ τὰς ἐπιτὰς πληγὰς — Καθ.
 Τί ἐστι ἑμοισοπαθητικὴ; Φοιτ. Ἡ ἐπιστέμα, ἦναι διὰ
 τοῦ μηδινὸς θῆλει νὰ ἀφείλῃ ἔθεν εἶναι μετὰ κινῆ ἑ-
 πιστέμα. — Καθ. Τί ἐστιν ἀλλοιοπαθητικὴ; — Φοιτ. Εἶναι
 ἐπιστέμα μενεματίαι, δὲνα ἀσχελοῖται εἰδικῶς περὶ
 τὴν σπουδὴν τοῦ μενεματίου λίθου. — Καθ. Ἀφ' οὗ
 λοιπὸν ἐκράξισθε οὕτω κατὰ τῆς ἱατρικῆς, διατὶ θί-
 λετε νὰ γίνητε ἱατροί; — Φοιτ. Ὅπως συντελέσω, ὅ-
 σον τὸ ἐπ' ἑμοί, εἰς τὴν λίστην τοῦ ἀξιολογητάτου ἱε-
 τήματος — Πῶς δύνανται νὰ προφυλαχθῇ ἡ γῆ ἀπὸ
 ὑπερβολικοῦ πληθυσμοῦ; — Ὁ σύλλογος ἀπιστοῦ-
 ρῆ, καὶ ἐπιτέμῃ, σάβητος γενεαμένη, ἔγνω ὅτι ὁ Κύ-
 ριος φρονητῆς ἐνεδὲθην εἰς τὸ κατ' αὐτὸ πινόμενον τῆς
 ἱατρικῆς ἐπιστέμας, ἐπανέθεν ἰσχυρῶν εἰς αὐτοῦ
 ὁμοθυμαδὸν τὸν βασιλῆν τοῦ διδάκτορος.

(Ἐκ τοῦ Conversations-Blatt.)

Αἱ γυναῖκες ἐν Σαξωνίᾳ (λέγει Ἀγγέλος τις πε-
 ριηγητῆς) εἰσι τὸ παράδειγμα τῆς φιλαργίας εἴτε ἐν
 τῇ οἰκίᾳ τῶν ἐργαζομένων εἴτε ἐπὶ τῆς οἰκίας τῶν
 τὸ πλέκειν καὶ βάζειν οὐδέποτε παύει. Μία Κυρία,
 ἦναι ὑπάρχει εἰς συνουσιαστροφῆν, δύναται εὐκόλως νὰ
 ὑποφέρῃ τὴν ἔλθειν τὸν βραχίονα τῆς οὐχὶ δὲ καὶ νὰ
 μένη, γάμειται ἄρην χωρὶς νὰ πλέξῃ ἢ νὰ βάζῃ. Ὁ
 ἀνὴρ, ὅσπερ εἰσέρχεται εἰς τοιαύτην συνουσιαστροφῆν, δύ-
 ναται νὰ περιπέσῃ εἰς εὐεργετιστὸν ἀπάτην, ὅτι εἰ-
 σῆθεν εἰς βιομηχανικὸν τι ἀρχαῖον. Ἐν Ἀρίσθῃ
 τὸ φιλαργίον τοσούτον προσέχθη, ὅσπερ αἱ κυρίαι
 πλέκουσιν καὶ ἐν αὐτῷ τῷ θεάτρῳ. Ἐγὼ αὐτὸς ἴ-
 δον κυρίαν ἀποθίσασθαι τὸ πλέγμα τῆς, ἕνα ἀπορροῦν τὸ
 δάκρυμα ἄντην κατέββυσσεν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς εἰς τὸ
 πηδύματῳ τῆς θάλας εἰς τὸν ὄνατον τοῦ Βάλαντιν
 καὶ οὐδὲς ἐπιτα ἀνάλαβουσαν πάλιν τὸ πλέγμα τῆς.
 (Ἐκ τοῦ Erzähler.)